Aventurile submarinului DOX

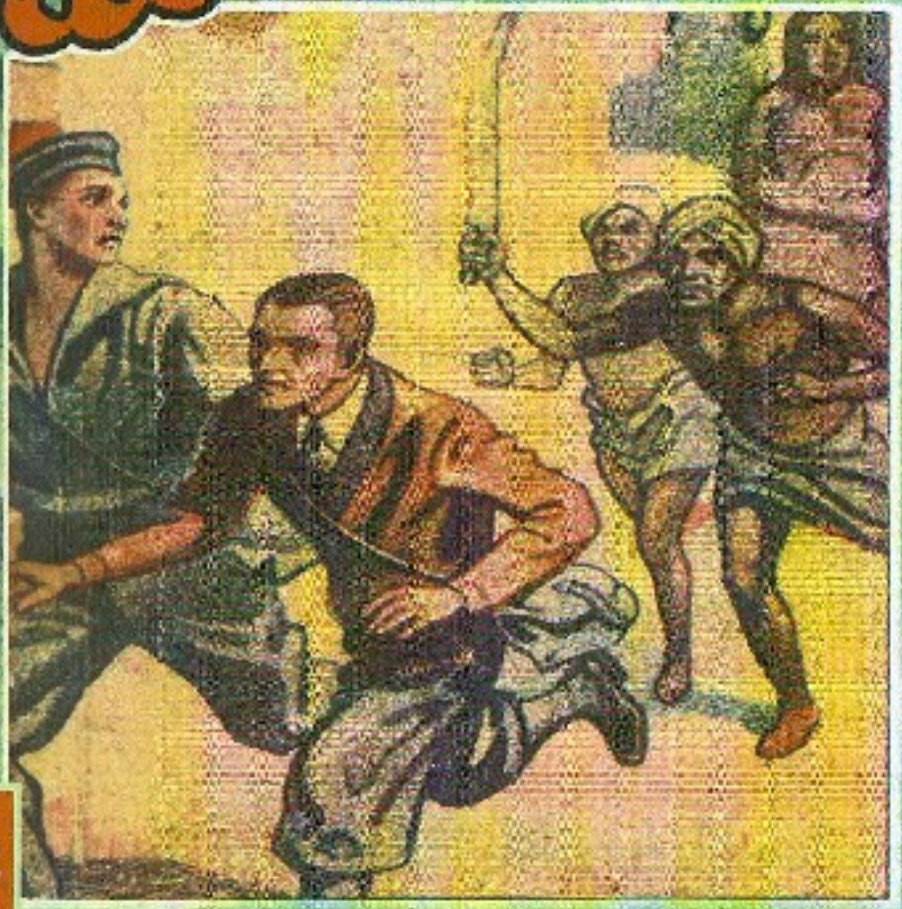

128

Zeul din Gorakpur

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 128

ZEUL DIM GARAKPUR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
PRINŢESA SANJA ÎN PRIMEJDIE

CAMARAZII AJUNSERĂ CU BINE în ţara prinţului Ghasna. Revederea fu cât se poate de călduroasă şi un ospăţ la care se desfăşurase tot fastul Indiei, ţinu aproape toată ziua. Cei cinci camarazi fură bucuroşi când, în cele din urmă, prinţul îi conduse într-o cameră mai retrasă, unde pusese să se aducă şampanie la gheaţă.

— Ştiam că vei da urmare cât mai repede rugăminţii mele şi înfruntând toate primejdiile vei veni la mine, domnule căpitan – zise Ghasna – să ciocnim un pahar în sănătatea tuturor, apoi vă voi povesti ce necazuri mă apasă.

Camarazii ciocniră, apoi se aşezară. Prinţul Ghasna aruncă lui George o privire lungă, îngândurată, pe urmă zise scurt.

— Fiica mea Sanja se află în foarte mare primejdie, din care nu ştiu cum aş putea-o scoate.

George se ridică agitat şi strigă:

— Alteţă, primejdia trebuie înlăturată cu orice chip. Vom face tot ce ne va sta în putinţă, ca s-o salvam pe Sanja.

— Ştiu, dragă George – zise prinţul cu un zâmbet blajin – de aceea v-am şi rugat să veniţi încoace. Eu personal nu pot face nimic, căci sunt încătuşat de legile străvechi ale acestei ţări. Numai tu şi viteazul tău tată îmi puteţi ajuta.

— Alteţă, ştii prea bine că suntem gata pentru aceasta – spuse căpitanul – te rog, spune-ne despre ce e vorba. Vom face totul ca să înlăturăm această primejdie din calea fiicei d-tale.

— Ştiu asta, dragă căpitane – spuse prinţul – şi acum ascultaţi: Din vremuri străvechi domneşte în ţara mea o lege, după care fiul cel mai în vârstă al căpeteniei preoţilor, trebuie să se căsătorească cu fiica prinţului domnitor, atunci când acesta n-are moştenitor de parte bărbătească. Acesta e cazul acum, căci soţia mea a murit de mult şi eu nu mă voi căsători pentru a doua oară şi-apoi, chiar dacă soţia mea de-a doua mi-ar dărui un băiat, n-ar putea fi

vorba ca acesta să devină moştenitorul tronului. Aşa dar, Sanja trebuie să se căsătorească cu fiul cel mai în vârstă al actualului meu cap al bisericii. La banchet aţi avut prilejul să-i cunoaşteţi pe Bika şi pe fiul său Dşod. Trebuie să mărturisesc că amândoi nu prea sunt oameni simpatici, deşi fac parte din rasa mea. Dar asta veţi fi observat-o dv. înşivă. Şi acum s-a ivit greutatea cea mare. Eu personal n-am voie să întreprind nimic împotrivă, căci sunt legat de legile străvechi. Dacă aş interveni în mod făţiş pentru fiica mea, am fi imediat amândoi sortiţi morţii.

Prinţul făcu o pauză şi privi îngândurat în gol. George se folosi de răgazul acesta şi izbucni cu înflăcărare:

— Nu, Alteţă, asta nu trebuie să îngăduim în nici un caz. Dşod aceia mi-a fost antipatic din prima clipă. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca s-o salvez pe Sanja de la această soartă.

Prinţul Ghasna îl învălui pe tânăr într-o privire duioasă, apoi urma cu tristeţe:

— Sunt abia câteva luni de când mi-am recăpătat ţara de la englezi şi în nici un caz nu trebuie acum să provoc nelinişti. E deci nevoie să procedez cu băgare de seamă şi diplomaţie şi de aceea v-am chemat încoace, căci după cum v-am spus – numai dv. îmi puteţi ajuta.

— Şi vom face tot ce va sta în puterile noastre – zise căpitanul.

— Ştiam lucrul acesta – spuse prinţul, recunoscător – şi nădăjduiesc că, cu ajutorul dv., total se va sfârşi cu bine. Bika şi fiul lui nu au băgat de seamă împotrivirea fiicei mele şi că eu sunt de partea ei. Am văzut cât de dornic privea George toată seara – crezuse, probabil, că la o curte princiară nu e obiceiul ca fiica gazdei să se arate.

— Da, aşa credeam – încuviinţă tânărul – dar nu pricep deloc, Alteţă, cum e cu putinţă ca acest preot s-o răpească pe fiica d-tale şi d-ta să nu faci nimic împotrivă?

— Nu e o răpire, de fapt – spuse prinţul – căci atunci aş fi pus garda mea personală să-l arunce tigrilor pe făptuitori. Dar ei se află în drepturile lor, au dus-o pe Sanja la Gorakpur unde se află cea mai mare zeitate a ţării noastre şi unde logodnicele familiilor mari – în primul rând cele din

casele princiare – sunt pregătite pentru apropiata căsătorie. De aceea nu pot întreprinde absolut nimic, căci mi-aş pune în joc stăpânirea redobândită cu greu şi pe Sanja tot n-aş putea-o salva.

— Aha, acum pricep! zise căpitanul. Noi ca străini, putem călca fără teamă legile ţarii, noi o putem elibera pe Sanja din oraşul acesta fără ca să-ţi facem d-tale nici un rău, Alteţă. Fireşti c-o vom face, dar mai avem nevoie de unele lămuriri. Cum este populaţia din Gorakpur, cum sunt fortăreţele unde se află Sanja? Acestea sunt importante şi totul atârnă de răspunsul pe care ni le veţi da la ele.

— Bravo, draga căpitane, văd că ai luat chestia asta aşa cum trebuie – zise prinţul, bucuros – Gorakpur un oraş străvechii, bine fortificat deoarece în vremurile de odinioară treceau pe acolo importante căi comerciale. Preoţii s-au statornicit bine în oraşul înfloritor din punct de vedere comercial şi şi-au creat o zeitate, „Zeul din Gorakpur”, care astăzi încă e cea mai în vază din toată ţara. Preoţimea constituie partidul cel mai puternic din ţara mea şi Bika – în calitate de căpetenie – e de aceea aproape tot atât de puternic ca mine. Vechile legi întocmite de aceşti preoţi sunt considerate ca sfinte. Din aceste legi face parte şi clauza că Sanja trebuie să se căsătorească cu Dşod, fiul cel mai în vârstă al lui Bika. Dar mai curând renunţ iarăşi la stăpânirea mea, mai curând aş vrea să mor, decât să îngădui aceasta; căci ştiu că Sanja s-ar prăpădi daca s-ar întâmpla aşa ceva.

— Fără îndoială – strigă George, agitat – asta nu trebuie să se întâmple în nici un caz. Alteţă, vom pleca la Gorakpur şi vom elibera pe Sanja. Dar ce va fi apoi? Ea nu trebuie şi rămână în ţara. S-o luăm cu noi, să aştepte în afara graniţelor ţării, până se va fi potolit furtuna? Sau încercăm să-l luăm cu noi şi pe Bika cu fiul sau? Tată, cred că asta ar fi o idee buna, caci atunci le-am putea dicta condiţiile noastre. Ce părere ai tu?

— Înainte de toate trebuie să avem o descriere a străvechiului oraş – răspunse căpitanul – şi abia pe urmă vom putea chibzui ce e de făcut. Se află în oraşul acela oameni înarmaţi ai preoţilor, Alteţă?

— Da, vreo două sute la număr. Gorakpur are numai pe aceşti oameni înarmaţi, care în acelaşi timp fac şi serviciul de poliţişti pentru băştinaşi. Mai e acolo şi un post englezesc, dar e foarte slab şi aproape că nu se amestecă în treburile lăuntrice.

— Atunci trebuie să ne bizuim numai pe noi, înşine – zise Farrow – şi poate că ăsta e chiar cel mai bun lucru. Şi acum mai ara nevoie de unele date cu privire la fortăreţele oraşului. În primul rând asupra clădirii în care, după toate probabilităţile, e ţinută prizonieră Sanja.

— Fortificaţiile din afară ale oraşului fireşte c-au fost de mult depăşite – spuse prinţul – căci dincolo de ziduri s-au colonizat mulţi oameni, în mijlocul oraşului, însă, se află templul principal, cu numeroasele sale clădiri alăturate. Această aşezare e înconjurată de un zid înalt de peste doi metri, cu tunuri de pază. Înăuntrul acestei fortăreţe se află Sanja. Casa în care trebuie să stea până se va căsători, e cea mai depărtată de templu, e mai mult un pavilion, unde trăieşte împreună cu câteva servitoare, dar clădirea e păzită cu străşnicie. Bănuiesc chiar că Bika va întări paza acum, căci s-o fi gândind el că v-am chemai în ajutor. Sunt încredinţat că de azi încolo spionii lui vă urmăresc pas cu pas. Trebuie şă fiţi cu mare băgare de seamă şi sunt sigur că vi se vor pune în cale piedeci mari când veţi vroi să mergeţi la Gorakpur.

— Atunci trebuie să lucrăm în taină – zise George – şi asta e chiar de nevoie, dacă vrem să izbutim. Pe spioni îi vom observa noi îndată şi ne vom descotorosi de ei la repezeala.

— Când pornim, tata? Ştim deajuns acum şi tot ce mai trebuie vom afla în Gorakpur.

— Trebuie să mai adaug – zise prinţul – că peste câteva zile are loc în Gorakpur o serbare mare în cinstea zeului. Fireşte că se cere să fie de faţa şi Bika cu fiul său. În învălmăşeala care se va produce cu acest prilej, ar fi poate mai uşor de pornit la eliberarea Sanjei. Negreşit ca, deocamdată, ea trebuie scoasă din ţară; eu am o rudă în Calcutta, care o va primi cu multă plăcere şi va veghea asupra ei. E un unchi al meu cu numele de Sohag, e foarte

bogat, dar mai face şi acum negoţ cu pietre scumpe, numai cu exemplare de preţ. La dânsul Sanja se va afla în deplină siguranţă, căci locuieşte într-o mică fortăreaţă, stă foarte bine cu autorităţile şi are servitori credincioşi, care o vor ocroti pe Sanja cu preţul vieţii lor. Într-acolo trebuie dusă, apoi să aşteptăm până se vor fi liniştit lucrurile aici în ţară.

— Dar dacă Bika îţi va ameninţa domnia, Alteţă? întrebă George, îngrijorat. Preoţii aceştia au doar pretutindeni partizani numeroşi.

— Aici e altceva. Poporul e nemulţumit de ei, căci îi apasă prea tare. Ştiu bine că puterea lor e distrusă, dacă Sanja e salvată din Gorakpur.

— Asta trebuie să se întâmple fără doar şi poate! strigă George. Ea unul aş porni chiar acum, pentru ca să fim în oraş la ivirea zorilor.

— Nu, băiete, ar fi o mare greşeală – răspunse căpitanul – dimpotrivă, trebuie să ajungem acolo când se va lăsa întunericul, altminteri am bate la ochi; pe de altă parte, nu le-am putea scapă spionilor lui Bika. Dacă am porni acum pe întuneric. Pe cât ştiu, Gorakpur se afla numai la zece kilometri de aici, spre apus. Putem ajunge lesne, deci, în două ceasuri. De aceea abia mâine seară vom porni, iar în timpul zilei ne vom sili să-i descoperim pe spionii lui Bika.

— Da, iată, ai dreptate – încuviinţă George – dar e grozav pentru mine să fiu nevoit să mai aştept atâta timp. Păcat, eu m-aş şi bucurat, Alteţă, că vom petrece împreună cu Sanja ceasuri plăcute, acum însă trebuie să ne despărţim iarăşi mâine, căci dacă izbutim s-o eliberăm, va trebui să ne întoarcem îndată la coastă, fără să ne mai putem revedea.

— Da, dragă George, e trist – încuviinţă prinţul – dar nu se poate altfel, deoarece e vorba de fericirea Sanjei. Şi nu numai de fericirea, ci şi de viaţa ei, căci ştiu bine că-şi va face seama, dacă va fi nevoită să se mărite cu Dşod acela. De aceea, e mai bine să ne luăm rămas bun chiar acum, căci poate mâine nu mai avem prilej pentru aceasta.

Prinţul ciocni din nou cu camarazii. Când lăsară paharele jos, perdeaua care acoperea uşa fu dată în lături şi întră în odaie un indian bătrân, care făcea o impresie de distincţie. Dar aceasta era datorită numai staturii sale înalte precum şi

îmbrăcăminţii pompoase ce-o purta; ochii săi, în schimb, îţi erau antipatici din prima clipa, atâta viclenie şi prefăcătorie se ascundea într-unşi. Acesta era Bika, mai-marele preoţilor.

Se înclină adânc în faţa prinţului şi zise, linguşitor:

— O, stăpâne, nu ştiam unde eşti împreună cu musafirii tăi. Ospăţul şi-a pierdut din strălucire de când aţi plecat.

— Venim îndată, răspunse prinţul, scurt. Făcu un gest poruncilor spre uşă şi mai-marele preoţilor plecă, după ce se mai înclină odată. Aruncă însă lui George o privire, care-l făcu pe tânăr să se înfioare. Şi abia se lasă la loc perdeaua în urma preotului, că băiatul şopti:

— Alteţă, sunt încredinţat că ne-a spionat. Privirea care a aruncat-o spre mine era plină de ura. Mă tem că vom avea de furcă, deoarece acum va lupta cu toate mijloacele împotriva noastră.

— Da, George şi eu am această convingere spuse prinţul – dar mai ştiu că viteazul căpitan Farrow şi camarazii săi nu se vor da înapoi din faţa nici unei primejdii. Şi eu mă tem acum ca Bika va recurge la toate mijloacele ca va vă înlăture din cale şi, în primul rând, să împiedece eliberarea Sanjei. Îmi pare râu că n-am vorbit mai încet.

— Într-o anumită privinţă e mai bine aşa – zise căpitanul – căci acum se va da pe faţă. Ştie că vrem s-o eliberăm pe Sanja şi ne va pune la cale piedeci din care îi vom putea recunoaşte pe potrivnicii noştri. Nu mai e nevoie acum să aşteptăm până mâine, putem pleca îndată la Gorakpur. Fireşte că în drum vom fi atacaţi sau ni se va pregăti vreo capcană, dar aş vrea să împiedec ca preoţii din Gorakpur să fie preveniţi prea de timpuriu, ca să se pregătească pentru vizita noastră.

— Minunat! exclamă prinţul. Văd că ai rămas tot cel dinainte, totdeauna gata la aventuri primejdioase. Aş vrea să vă dau însă doi oameni, care îmi sunt credincioşi. E vorba de Mirsa şi Tşota.

— Iartă-mă, Alteţă, daca dacă cei doi servitori vor fi văzuţi cu noi, atunci Bika va susţine mal târziu că d-ta eşti părtaş la răpirea prinţesei.

— Mirsa şi Tşota vă vor însoţi în aşa fel încât nici un ochii

străin să nu vă poată vedea. Veţi vorbi cu ei numai pe întuneric sau în locuri sigure, dar vor fi mereu la apropierea dv.

— Asta ar fi foarte bine – zise căpitanul, îngândurat – ar trebui însă mai întâi să-i cunoaştem pe cei doi servitori, ca să nu facem vreo nesocotinţă mai târziu. Afară de asta trebuie şi alegem vreo „parolă[1]", dacă va fi să ne întâlnim pe întuneric.

— Fireşte, domnule căpitan aşa m-am gândit şi eu – zise prinţul – dar acum trebuie să punem la cale lucrurile luând toate măsurile de prevedere. Cred că cel mai bun lucru e să-i aduc pe Mirsa şi Tşota – care v-au şi văzut – la mica ieşire din dos a palatului meu. Acolo îi veţi putea găsi pe amândoi. Ca să nu bată la ochi, însă, ei nu vă vor da nici o atenţie, pe când dv. îi veţi recunoaşte după o insignă mică pe care o vor purta. Această insignă e din bronz de culoare deschisă şi o veţi observa îndată.

— Şi nu se poate ca altcineva să-şi procure această insignă? întrebă căpitanul.

— În privinţa asta, să n-aveţi nici o grijă. Şi-apoi, aş vrea să fiu şi ea de faţă când veţi părăsi palatul, ca să vă pot da de înţeles prin vreun semn că cei doi sunt într-adevăr Mirsa şi Tşota.

— Nu, Alteţă, trebuie să plecăm cu totul nebăgaţi în seamă – spuse căpitanul – ne vei spune numai care e drumul cel mal bun, dar în nici un caz nu ne vei însoţi. Şi socot că cei mai nimerit lucru e să pornim la drum îndată, caci poate ca acum Bika e pe aproape.

— Văd şi eu ca ăsta e cel mai nimerit lucru – zise prinţul Ghasna – drum bun, deci şi va doresc izbândă deplină. Vă voi rămâne veşnic recunoscător şi nădăjduiesc să ne întâlnim în curând în Calcutta, Dar acum hai să mergem şi voi face astfel de parcă v-aş însoţi la apartamentele dv. În realitate, însă, vă voi conduce afară pe o poartă lăturalnică. Acolo îi veţi vedea şi pe cei doi servitori.

Când camarazii şi prinţul părăsiră luxoasa încăpere, întâlniră în coridor pe Bika, mai – marele preoţilor, care le făcu o plecăciune adâncă, dar îi privi în aceiaşi timp atât de

[1] Cuvânt de înţelegere.

batjocoritor, încât pe George începu să-l mănânce palma.

Urmă însă pilda tatălui său, care răspunse scurt la salutul preotului, înclinând capul.

Merseră de-a lungul unui gang, ale cărui ferestre mari dădeau într-un parc întins, care, în lumina lunii, făcea o impresie de vrajă. Prinţul Ghasna se-ntoarse brusc, apoi deschise o uşiţă şi porni înaintea camarazilor pe o scară îngustă, ce ducea în jos.

Lângă poarta îngustă care răspundea în grădină se aflau doi indieni înalţi, cu chipurile inteligente. Camarazii îi priviră cu luare-aminte şi cei doi aruncară şi ei o privire cercetătoare asupra oaspeţilor prinţului.

Căpitanul şi tovarăşii săi erau încredinţaţi că Indienii aceştia li vor recunoaşte chiar după ani de zile.

Prinţul îşi luă un scurt rămas-bun de la oaspeţii săi, deşi ştia bine că vor trece poate un an de zile până se vor revedea.

Abia închisese prinţul uşiţa după ei, ca George auzi un zgomot slab lângă dânsul într-o tufă mare şi artistic aranjata de mâna omenească.

Tânărul trase îndată revolverul de la brâu şi le întoarse, bănuind că Bika îşi postase acolo oamenii săi. În aceeaşi clipă auzi însă un glas:

— Sahib, eu sunt Mirsa. Sahib, nu urmaţi drumul acesta, trebuie s-o luaţi la stânga pe lângă copacul mare din faţa voastră. Pe drumul celălalt vă ameninţă mari primejdii.

George răsuflă uşurat. Nu se aşteptase ca cei doi indieni să le vie le ajutor atât de repede, Ştia însă că prevenirea lui Mirsa trebuia luată în seamă.

Şi, imediat, îşi făcu toc în fruntea micului convoi.

— Tată, trebuie să ne abatem din drum! şopti el căpitanului. Urmaţi-mă!

Ajuns lângă copacul uriaş pe care i-l arătase Mirsa, George coti la stânga. În aceeaşi clipă se simţi apucat de braţ şi târât într-un tufiş des, pe care nu-l băgase de seamă.

Acum observă, însă, că un drum îngust ducea prin acest tufiş, în care-l trăgea omul a cărui statură înaltă o vedea nelămurit. N-ar fi fost el atât de liniştit daca Mirsa nu i-ar fi dat de ştire adineauri – acum era încredinţat că cei doi

servitori credincioşi ai prinţului se şi aflau la posturile lor.

II
VICLEŞUGURILE LUI BIKA

CĂPITANUL O LUASE MAI LA PICIOR când se auziră cuvintele lui George şi astfel Petre ajunse înaintea lui în noul gang şi se afla acum îndărătul lui George, căruia îi strigă:

— Ce s-a întâmplat, domnule George?

— Aici suntem pe drumul cel bun, celălalt e primejdios, răspunse tânărul. Mirsa mă conduce.

— Asta-i! Pai cei doi servitori au fost cu mult în urma noastră – mormăi uriaşul, bănuitor. Atât de repede nu puteau să fi trecut înainte.

La aceste cuvinte George deveni şi el bănuitor. Era adevărat, cei doi servitori stătuseră încă nemişcaţi în faţa porţii, când dânsul cu camarazii săi făcuseră o bucată bună de drum în parcul întunecos.

Încercă atunci să se libereze din mâna care-i cuprinsese braţul, dar necunoscutul nu-l slăbi, ci şopti:

— Sahib, vino pe aici, nu-i nici un pericol. Mirsa a pregătit totul.

Asta era cu putinţă, căci de sigur prinţul vorbise înainte cu servitorii săi ce aveau de făcut. Dar George nu se mai grăbea atât de mult acum, vroia să aştepte mai întâi ca să vadă dacă toţi camarazii îi urmaseră pe poteca lăturalnică.

De aceea îşi încetini puţin paşii. Indianul îl trăgea însă cu putere înainte. Acum bănuiala tânărului crescu, el se opri brusc şi-şi smulse braţul din mâna celuilalt.

În clipa următoare Petre se ciocni de el şi şopti agitat:

— Domnule George, aici nu e lucra curat: de amândouă părţile suntem însoţiţi de oameni, care aleargă prin desiş. A, auzi?

Într-adevăr, din desişul ce se făcea pe amândouă laturile potecii se auziră trosnind crengi. Indianul care se oprise în faţa lui George scoase un fluierat şi în clipa următoare făpturi întunecate se iviră dintre tufe şi se năpustiră asupra celor doi camarazi.

Se pomeniră loviţi în cap cu bastoane de cauciuc şi

înainte de a putea pune mâna pe arme, se prăbuşiră la pământ, ameţiţi.

George mai simţi că era înhăţat de braţe şi picioare de pumni vânjoşi, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Cu Petre se petrecu acelaşi lucru.

Când tânărul se trezi, rămase câtva timp în neputinţă să gândească. Apoi băgă de seamă că se află într-o căruţă, probabil una cu boi, căci mergea foarte încet şi-l hurduca grozav.

Încetul cu încetul izbuti să-şi orânduiască gândurile şi începu să chibzuiască ce se întâmplase cu el şi cu Petre, care se aflase alături de dânsul. De sigur că Bika pusese la cale acest atac; oamenii săi, pe care îl postase dinainte în parc, ştiau sigur că Mirsa şi Tşota, credincioşi prinţului, urmau să ajute străinilor şi s-au folosit de numele lui Mirsa ca să-i atragă pe camarazi în cursă.

Dar unde erau duşi acum? Încăpuseră în mâinile duşmanilor şi ceilalţi camarazi? Atunci eliberarea Sanjei va fi cu neputinţă.

La gândul acesta George se simţi cuprins de o mânie grozavă. Începu să tragă de legături, dar din pricina durerilor ce le simţi se văzu nevoit să renunţe.

Oare Petre se afla în aceiaşi căruţă? Tânărul se răsuci încetişor pe o parte şi dădu, într-adevăr, de un trup omenesc, care zăcea nemişcat alături.

Aşa dar, uriaşul nu se trezise încă – probabil pentru că ticăloşii îi loviseră prea tare.

George dibui cu mâinile, căci îi erau legate împreună. În faţă, încercând să-l dezlege pe camaradul sau. Dar nodurile erau atât de strânse încât toate străduinţele sale rămaseră zadarnice.

Nu se dădu bătut, însă şi în cele din urma baga de seamă că uriaşul îşi revenea în simţiri. Trecură totuşi câteva minute până să-şi adune gândurile, ca să poată răspunde lui George, care-l întrebă în şoaptă cum se simte.

— Banditii m-au lovit îngrozitor cu bastoanele lor de cauciuc. Capul îmi vâjâie. De unde or fi luat ei bastoanele alea de cauciuc?

La asta nu se gândise încă George, dar la întrebarea

uriaşului se făcu lumină într-însul.

— Petre, să ştii c-au fost câţiva din preoţii aia care fac slujbă de poliţişti în Gorakpur, după cum ne spusese prinţul. Probabil că au luat pildă de la englezi sau americani şi poartă bastoane de cauciuc. Ia-ncearcă tu acum să mă dezlegi pe mine. Nu cumva ne-au lăsat armele?

Ne încredinţară însă repede că Indienii îi dezarmaseră complet.

Cu puterea lui de uriaş, lui Petre nu-i fu prea greu să slăbească legăturile lui George. În aceeaşi clipă, însa, căruţa se opri şi imediat amândoi prizonierii rămaseră nemişcaţi şi ascultară cu încordare. Auziră şoapte, apoi şi un scârţâit ca şi cum s-ar deschide o uşă veche, după aceea căruţa se puse iar în mişcare.

Roţile se rostogoleau acum pe caldarâm de piatră şi George şopti camaradului său, care se căznea iar să-şi slăbească legăturile:

— Să ştii că ne-au adus la Gorakpur, ca să ne facă de petrecanie acolo. Poate că acum ne va fi mai lesne s-o eliberăm pe Sanja.

— Şi eu cred tot aşa – încuviinţă uriaşul – ah, am slăbit cu totul legăturile, acum cred ca poţi scoate afară mâinile.

— Nu, nu – spuse tânăra – câci vreau să-i las pe indieni să creadă că sunt încă legat, însă voi încerca încă odată să te dezleg pe tine, Petre.

— Domnule George, în buzunarul meu de la cămaşă se află un briceag – şopti Petre – taie d-ta funiile mele atât cât să le pot rupe eu pe urmă. După aceea vâră-mi briceagul la brâu ca să-l pot avea la îndemână, dacă vom avea totuşi nenorocul să fim iarăşi atacaţi.

George găsi îndată briceagul şi taie funiile care legau mâinile lui Petre, dar nu de tot, ci mai lăsă atâta încât să poată uriaşul să le rupă apoi singur. Îşi tăie pe urma şi legăturile de la picioare, dar tot nu în întregime. Acelaşi lucru îl făcu şi cu frânghiile de la picioarele lui Petre. Când sfârşi treaba, vârî briceagul în brâul camaradului său.

Nu trecu mult şi căruţa se opri iarăşi. Cineva dădea porunci în şoaptă şi imediat cei doi camarazi se întinseră pe spate, iar George se îndepărtă de Uriaş şi şopti:

— Petre, ne prefacem încă leşinaţi, dar trebuie să băgăm bine de seamă unde suntem duşi.

Căruţa acoperită fu deschisă la spate, lumina pătrunse înăuntru şi se opri pe cei doi camarazi.

— Sunt încă în nesimţire – auzi George un glas, în limba indiană – servitorii mei au lovit vârtos. Numai de n-ar muri, căci am de gând să-i pedepsesc cum se cuvine pentru faptul ca le-a dat în gând să se atingă de legile străvechi ale firii.

— Dacă îi putem îndemna la o mărturisire că prinţul Ghasna i-a tocmit pentru treaba asta – auzi George un glas cunoscut – atunci am putea să luăm puterea din mâini.

— După ce te vei căsători cu Sanja, căpătăm puterea, spuse cealaltă voce, aceea a căpeteniei preoţilor. Nădăjduiesc că preoţii pe care i-am trimis vor pune mâna şi pe ceilalţi, precum şi pe cei doi servitori ai prinţului. Numai atunci vom putem fi liniştiţi. Dar ăştia doi de aici vor fi în orice caz jertfiţi la serbarea zeului. Cheamă-l pe Bera ca să se ocupe de ei şi să-i vindece, atât cât i-o sta în putinţă.

George era foarte mulţumit. Serbarea în cinstea zeului din Gorakpur urma să aibă loc abia peste câteva zile, după cum spunea prinţul. Aşa dar, nu era primejdie ca să fie omorâţi îndată.

— Scoateţi-i afară şi duceţi-i în carcera din casa mică, unde locuieşte Sanja! se auzi porunca lui Bika. Vreau că tânărul acesta să sufere înainte de a fi jertfit, căci ştiu că o iubeşte pe fata. S-o audă şi s-o vadă, fără ca s-o poată elibera după cum a vrut. Şi Sanja să-şi dea seamă de asemenea cât e de mare puterea noastră.

George fu cat p-aci să-şi rupă legăturile, ca să se năpustească asupra ticăloşilor. Se linişti, însă, spunându-şi că se va apropia de Sanja şi ăsta era lucrul de căpetenie. Va găsi el un mijloc s-o libereze.

Ce se făcuse cu tatăl său, cu doctorul şi Kard? Izbutiseră să scape de urmărirea preoţilor? Le ajutase oare, în ultima clipă, Mirsa şi Tşota?

Întrebările acestea i se încrucişau în minte în vreme ce pumni vânjoşi îl înhăţară şi-l traseră afară din căruţă. Privi pe sub gene şi văzu ziduri înalte şi o clădire mare, în formă

de templu.

Fu dus printr-un parc, sub copacii căruia domnea un întuneric adânc.

Deodată se făcu însă iarăşi lumina şi într-o rarişte, înconjurată de arbori uriaşi, se afla o clădire mică, la a cărei vedere inima lui George începu să bată mai tare; căci îşi spunea că aceasta nu putea fi decât pavilionul despre care vorbise prinţul şi în care trăia Sanja lui.

Printr-o uşiţă lăturalnică cei doi indieni îl duseră în casă. Ajunseră într-o încăpere mică, luminată cu lămpi de petrol. Bika mergea înainte şi deschisese o uşă ascunsă într-un perete apoi păşi prin deschizătura îngustă. Cei care îl duceau pe George îl urmau. Tânărul văzu că Petre era dus după dânsul, apoi venea Dşod şi încă vreo câţiva indieni în veştminte bogate.

Fu introdus şi el prin uşa mică. Coborâră zece trepte şi George văzu un gang lung şi îngust, luminat slab tot cu lămpi de petrol. Pe amândouă părţile se aflau câteva uşi.

Întâia uşă fu deschisă, Bika aprinse o făclie şi intră cel dintâi în gangul potrivit de mare, ai cărui pereţi erau formaţi din lespezi de piatră. George fu aşezat pe jos şi Petre alături de el. Apoi, un Indian mai în vârstă se aplecă deasupra lui, îi pipăi capul, murmură cuvinte neînţelese şi îi duse la nas o sticluţă.

Un miros puternic şi pătrunzător făcu pe George să lăcrămeze, apoi fu nevoit să strănute şi se prefăcu de minune că se trezeşte din leşin. Privi aiurit în jurul său, făcu apoi o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-şi ducă mâna la cap, îşi privi mirat mâinile legate, pentru ea după aceea să se uite în toate părţile, oprindu-şi ochii, speriat, asupra făpturilor nemişcate ale Indienilor.

— Ce… ce este… unde sunt? îngână el apoi, în limba germană.

Vroia să-şi dea astfel seama dacă vreunul din Indieni ştia nemţeşte.

Spre surprinderea lui, mai-marele preoţilor răspunse, într-o nemţească destul de bună:

— Te afli aici în puterea noastră, domnule Farrow. Ştiu că vroiai s-o eliberezi pe fiica prinţului, dar nu vei izbuti. Pentru

asta va trebui să-ţi primeşti însă pedeapsa. Noi avem aici legile noastre proprii şi pedeapsa va fi mai neplăcută decât îţi închipui. Ai fi făcut bine să nu fi venit încoace.

George nu răspunse, pentru că nu vroia să se trădeze prin vreun cuvânt nechibzuit.

În schimb Petre, care începuse şi el să strănute în urma mirosului din sticluţă, se porni pe înjurături, după ce se prefăcuse şi el că se trezeşte din leşin.

— Nu te necăji! zise Bika, batjocoritor. Vei avea nevoie de puteri când va fi să înduri pedeapsa. Nădăjduiesc că îi vom prinde şi pe ceilalţi – pe căpitan, doctor şi Kard; ar fi mai bine ca să fiţi jertfiţi cu toţii împreună zeului nostru.

— Da, da, Petre, de data asta se pare că am dat de bucluc – zise George, cu glas trist – n-am crezut că o să cădem în cursă aşa de repede. Sărmane Petre, îmi pare rău că din pricina mea va trebui să mori.

— Fără d-ta viaţa mea n-ar face doi bani – spune, calm, Petre, care pricepuse şiretenia lui George – odată şi odată tot trebuie să murim, aşa că n-are importanţă că asta se întâmplă mai curând sau mai târziu.

— Bravo, ai vorbit înţelepţeşte! zise Bika, în batjocură. Pentru asta îţi voi face şi o bucurie, domnule Farrow – îţi voi îngădui s-o vezi pe Sanja din când în când, până-n ziua în care va trebui să muriţi şi fata se va căsători cu fiul meu. Voi încerca s-o aduc chiar acum.

Inima lui George începu să bata mai tare la gândul ca revedea fiinţa iubita! După câtva timp se auzi un strigat dinspre uşă, apoi Sanja se năpusti în carceră şi se aruncă la pieptul tânărului:

— George, scumpul meu George!

— În cuvintele acestea era un întreg noian de dragoste, dar şi disperarea pentru situaţia în care se afla viteazul tânăr.

— Oh, ştiu c-ai venit încoace de dragul meu şi ca va trebui acum să mori pentru mine – zise ea, plângând – dar asta nu se va întâmpla.

Se ridică apoi cu iuţeala fulgerului şi înainte indienii uluiţi să-şi dea seamă ce avea de gând, ea smulse pumnalul din brâul unui preot, sari la George, o tăietură repede şi… mâini

tânărului erau libere. Tot atât de repede ea îi tăie legăturile de la picioare, apoi se repezi la Petre si-l liberă şi pe acesta.

Lui George nu-i convenea deloc treaba asta. Oricât de bune ar fi fost intenţiunile Sanjei, ea îi năruise acum tot planul pe care şi-l făurise. Nu mai avea însă încotro şi trebuia să lupte împotriva oamenilor înarmaţi.

Ei se şi năpustiră asupra lui, care era complet dezarmat, dar dânsul băgă de seamă că preoţii nu se foloseau de pumnale. Probabil că legea cerea ca prizonierii să fie jertfiţi zeului, nerăniţi.

Pe cel dintâi preot George îl culcă la pământ cu o lovitură de box în bărbie. Pe al doilea îl apucă de mână şi i-o răsuci cu putere. Omul scoase un ţipăt înfiorător şi căzu leşinat.

Alţi doi-trei preoţi se prăbuşiră sub loviturile lui Petre. Dar erau prea mulţi potrivnici. George se simţi deodată înhăţat pe la spate şi mâinile îi fura încleştate atât de puternic, încât nu se putu folosi de ele. Un alt preot i le lega şi după câteva clipe îi erau legate şi picioarele. Fu zvârlit ia pământ, apoi cei doi potrivnici al săi se-ntoarseră spre Petre, care şi fusese încolţit. George văzuse ca Dşod o înhăţase pe Sanja. Îi smulsese pumnalul din mână şi o ţinea atât de strâns încât biata fată nu se putea mişca. Ochii ei frumoşi se aţintiră cu tristeţe asupra lui George, care-i zâmbi, îndurerat.

Se gândea la briceagul lui Petre. Cu ajutorul acestuia vor izbuti să se elibereze, după ce preoţii vor părăsi carcera. Uriaşul fu înhăţat şi el de un Indian, legat fedeleş, apoi trântit la pământ. Cinci preoţi se zvârcoleau de durere, stăteau ghemuiţi jos şi gemeau. Chipul lui Bika era schimonosit de furie.

— Asta mi-o veţi plătiţi! scrâşni ei. Vă veţi muşca unghiile că i-aţi rănit pe preoţii zeului. Veţi avea parte de o moarte grozavă.

Se-ntoarse spre Dşod şi făcu un semn. Tânărul indian o târî afară pe Sanja. Când fata nu mai fu acolo, mutra căpeteniei preoţilor începu să se însenineze.

— De fapt, vina d-tale e mai mica decât aceea a prinţese! zise el, dar toate acestea pedeapsa d-tale va fi şi mai aspra. Păcat ca n-o vei mai putea vedea de aproape pe Sanja, căci

nu vreau să se mai întâmple ce s-a întâmplat. Dar vei putea vorbi cu ea de la distanta şi te rog să consideri asta ca o favoare.

— Îţi mulţumesc! spuse George, ca seriozitate, prefăcându-se ca nu pricepe batjocora.

— Atunci îţi doresc somn uşor! adăugă Bika. Cred ca eşti obosii după atâta sforţare. O încercare de fugă e cu desăvârşire exclusă, căci zidurile astea nu le veţi putea dărâma cu mâinile şi uşa e tare ca fierul.

Zâmbi batjocoritor prizonierilor, apoi părăsi încăperea, urmat de ceilalţi preoţi. Uşa grea se închise şi cei doi camarazi rămaseră în întuneric.

— Tăcere! şopti George, când Petre începu să vorbească. Nu ştiu dacă nu suntem spionaţi, să rămânem liniştiţi câtva timp la locurile noastre.

III
FUGA

PREVEDEREA LUI GEORGE se dovedi în curând întemeiată. Uşa fu deschisă brusc, lumina orbitoare a unei lămpi de buzunar învălui încăperea, apoi se auzi glasul lui Bika:

— După cum văd, v-a venit mintea la cap şi asta mă linişteşte întru câtva. Mi-ar părea rău daca aţi face o încercare de fugă şi v-aţi răni de armele celor doi paznici de afară: Când se va lumina de ziuă veţi căpăta de mâncare, până atunci, odihniţi-vă.

Lumina dispăru, uşa fu închisă şi zăvoarele împinse. Cei doi camarazi mai aşteptară un sfert de ceas, apoi George abia şopti:

— Să ne ghemuim unul în altul, Petre, ca să ne putem sfătui ce avem de făcut.

Când fură împreună, tânărul zise cu glas coborât:

— Mă gândesc dacă n-am puteam face chiar acum o încercare de fugă. Serbarea cu prilejul căreia urmează să fim jertfiţi, are loc abia peste câteva zile. Dacă nu izbutim să fugim cu Sanja, atunci încercarea asta va fi fost singura pe care am putut-o face. Mâine Bika ne va percheziţiona eu amănunţime şi ne va păzi şi mal straşnic.

— Dar dacă rămânem aici legaţi prea mult timp, ne vor amorţi mădularele şi nu ne vom mai putea folosi de ele, îşi dădu cu părerea Petre. Diavolul ăla mi-a legai mâinile atât de strâns, încât mi-au şi amorţit.

— E drept, la asta nu m-am prea gândit – răspunse George – scoate repede briceagul şi taie funiile! Dar trebuie s-o facem în aşa fel încât să fie tăiate numai într-un singur loc, ca să le putem petrece din nou în jurul mâinilor şi picioarelor, ca şi cum am fi încă legaţi.

Petre începu îndată să lucreze încetişor, cu mâinile. Lucrul nu era prea lesne de făcut, dar în cele din urmă şopti, uşurat:

— Domnule George, mâinile mele suni libere; acum îţi voi tăia d-tale funiile.

După câteva clipe era liber şi tânărul. Cei doi îşi frecară mâinile, pe urmă George zise:

— Nu ne rămâne nimic mai bun de făcut decât să dormim. Când ni se va aduce mâncare mâine dimineaţă, va trebui să vedem câţi oameni intră înăuntru. Dacă sunt numai trei sau patru, atunci sfârşim repede cu ei. Abia după aceea vom putea vedea ce se mai poate face.

Petre recunoscu că ideea era bună; amândoi camarazii se culcară şi adormiră îndată.

Dormiră bine până auziră zgomotul zăvoarelor trase. Îşi petrecură îndată funiile în jurul mâinilor şi se prefăcură că dorm. Fireşte că nu mai stăteau lipiţi unul de altul, ci se aflau pe locurile lor dinainte. Din nou lumina unei lămpi de buzunar învălui camera, apoi se auzi o exclamaţie de mirare şi un glas şopti în limba indiană:

— Dorm într-adevăr, deşi îi aşteaptă o moarte grozava. Sunt oameni foarte viteji. Crezi tu, Bera, că-i vom prinde pe camarazii lor? Au dispărut de parca au intrat în pământ.

— Lăsă, că ne-or cădea în mână! răspunse bătrânul preot. Sunt într-adevăr bărbaţi viteji şi e păcat ca n-avem şi noi astfel de oameni.

Prin ochii întredeschişi, George băgă de seamă ca bătrânul vraci, care fi tratase cu licoarea aceea mirositoare, venea în carceră însoţit numai un indian, care ducea o tavă. Dar afară, în faţa uşii, făceau de strajă doi oameni înarmaţi. Când vraciul şi însoţitorul său intrară în încăpere, George şopti lui Petre, aproape fără să mişte buzele:

— Trebuie să-i înhăţăm când s-or apleca deasupra noastră. Apoi îi ţinem bine, ca să-i atragem încoace pe paznici.

Îşi întinse trupul, ca să dea impresia ca vorbeşte în somn. Bătrânul Bera rămase o clipă locului şi-l privi cu luare aminte, apoi însă, dădu din cap mulţumit şi se apropia.

Indianul care ducea tava era vânjos, dar se părea, totuşi, că se teme de prizonieri, căci se opri la un pas de ei şi întinse tava pe care se aflau, câteva străchini.

Bera se aplecă întâi asupra lui George şi-l zgâlţâi de umeri. George deschise o clipă ochii mari, prefăcându-se orbit de lumina lămpii.

— Ce s-a întâmplat? murmură el apoi, în nemţeşte. E timp de sculat?

Bătrânul nu pricepea limba asta, astfel că spuse într-o englezească stâlcită:

— *Sahib,* mâncarea. Ţi-oi da-o eu.

— Ah, aşa el zise tânărul. Sunt doar legat. Atunci grăbeşte-te, că mi-e o foame…

Vorbi tare, ca să dea impresia că-l trezeşte pe uriaş. Acesta căscă şi el, apoi strigă bătrânului:

— De ce stă ţintuit individul ăla cu tava? Ar putea să-mi dea mie să mănânc, căci mi-e foame.

Bera dădu o poruncă scurtă indianului înalt. Acesta se apropii şovăind de Petre, aşeză tava lângă el şi luă în mână o farfurie din care se ridicau aburi. Bera luase şi el o farfurie la fel şi se aplecă asupra tânărului.

George privi spre Petre, văzu clipitul de încuviinţare al acestuia şi în clipa următoare puse mâinile în jurul gâtului bătrânului şi strânse cu putere.

Farfuria cu mâncare căzu la pământ şi lovi lampa de buzunar, pe care bătrânul o aşezase în aşa fel între cei doi prizonieri, încât razele ei se răspândeau în tavan, luminând destul de bine încăperea. Lumina se stinse şi în întuneric nu se auzi decât zgomot de luptă.

După câtva timp George simţi cum trupul bătrânului se destinse, îi mai ţinu strâns câteva clipe, apoi îl aşeză binişor jos.

Petre îl ameţise pe celălalt, punându-l jos lângă dânsul. În uşă stăteau acum cei doi paznici, cu capetele întinse înăuntru.

— Bera şi celălalt indian or fi leşinat – le spuse George, în limba hindusă – intraţi înăuntru şi vedeţi ce-i cu dânşii! Au căzut jos lângă noi.

Paznicii îşi vorbiră în şoaptă, apoi unul se îndepărtă, îndepărtându-se îndată cu o lampă de petrol. În vremea asta camarazii îşi petrecură iarăşi funiile în jurui mâinilor şi întinseră braţele ca legaţi. Dar cei doi indieni erau precauţi, caci numai unul intră în carceră cu lampa, pe când celalalt rămase la uşa.

Privi spre legăturile celor doi camarazi şi dădu din cap

mulţumit. Apoi se aplecă deasupra Bera, după ce aşezase lampa pe podea.

Stătea cu spatele la Petre; deodată picioarele i se îndoiră şi căzu cu capul peste lampa care se stinse îndată. George văzu că paznicul de la uşa făcu o mişcare ca s-o ia la fugă, dar în aceeaşi clipa se ivi în spatele său umbra uriaşă a lui Petre, pumnul său enorm se abătu ca un ciocan şi paznicul se prăbuşi la pământ.

După aceea uriaşul sări înapoi în carceră, ridica lampa de buzunar adusă de Bera şi o aprinse. Apoi, dădu tocmai la timp un pumn zdravăn în tâmplă indianului pe care-l strânsese de gât, căci individul voia tocmai să se ridice. George făcu acelaşi lucru cu bătrânul Bera.

— Trebuie să-i legăm – şopti Uriaşul şi se puse îndată pe lucru, ajutat de George.

Cei trei camarazi îi traseră pe paznici în carcera şi-i aşezară la perete, lângă uşă.

Înainte de a-i lega, Petre îi dezbrăcă de veştmintele lungi şi galbene, pe care probabil că le purtau numai paznicii din oraşul templului. Le lua şi turbanele şi George pricepu îndată planul uriaşului de a încerca s-o elibereze pe Sanja astfel deghizaţi.

Celor patru leşinaţi li se mai puseră căluşe, pumnalele ascuţite le fură luate; abia acum cei doi camarazi se simţeau mai la larg, având aceste arme asupra lor. Închiseră apoi uşa carcerei şi împinseră zăvoarele grele.

Ascultară câtva timp în gangul cufundat în semiîntuneric, după aceea l-a târât până la scara care ducea sus în sala cea mica. Ajunşi în fata uşii înguste, George lipi urechea de uşa, căci dinăuntru străbate un murmur slab. Încordându-se auzul recunoscu glasul lui Bika care în cele din urmă striga mânios:

— Dacă-n până câteva ceasuri nu vor fi prinşi, să ştii că-ţi pierzi slujba, înţelegi ce înseamnă asta. Du-te şi ia-ţi oamenii şi adu-mi pe străinii care se mai afla încă liberi prin apropiere.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă – răspunse un glas adânc – dar străinii par să aibă pe diavolul în ei; îi doboară în taină pe oamenii noştri, fără ca aceştia să-i vadă măcar.

Nu e deloc uşoară sarcina pe care mi-ai dat-o.

— De aceea trebuie să-ncerci totul ca s-o aduci la îndeplinire – zise Bika, cu asprime.

Se auziră paşi care se îndepărtau; George deschise acum binişor uşa şi privi prin crăpătură. Îl văzu pe Bika, preotul, care se îndrepta de uşă, întunecat la faţă.

George închise repede uşa la loc şi se piti îndărătul Uriaşului.

— Petre, vine Bika! şopti el.

Credinciosul camarad îşi înălţa trupul. Bika smuci uşa cu putere şi vru să păşească afara. Petre repezi atunci mâna stângă şi strânse gâtlejul preotului, care nici nu mai avu răgaz să scoată un geamăt. Apoi, cu pumnul drept îl izbi în tâmplă şi Bika se prăbuşi la pământ.

— Du-l repede aici înăuntru – şopti George – trebuie să ne destăinuiască unde se afla Sanja, chiar dacă ar fi să-l supun la chinuri.

Petre aduse la spate braţele preotului şi i le lega cu nişte sfori. Apoi îl trase afara şi închise uşa.

George coborî scara, urmat de Petre cu povara lui. Jos Bika fu percheziţionat cu amănunţime şi tânărul găsi la el două revolvere, din care dădu unul lui Petre. Mai găsi şi o cheie de formă ciudată şi şopti imediat:

— Dacă aş şti care e uşa la care se potriveşte cheia asta, atunci aş fi sigur că Sanja e libera. Petre, trebuie să ne spună unde se afla ea.

— Voi purta eu de grija – îl linişti Uriaşul – însă ar fi bine să-l readucem în simţiri cât de curând. Ai putea să-l scotoceşti repede pe bătrânul Bera, poate găseşti la el faimoasa sticlă care învie pe cei leşinaţi.

— Fireşte, Petre, e o idee bună.

Când George intră în carceră şi aprinse lampa de buzunar pe care Uriaşul o luase de la Bera, văzu că cei doi paznici se rostogoliseră unul lângă altul şi-ncercau să se dezlege. Asta trebuia împiedecat cu orice preţ şi tânărul avu o idee minunată. Cei doi stăteau spate-n spate, ca să-şi libereze mâinile legate îndărăt. George legă împreună braţele şi mâinile atât de strâns, încât nu se mai puteau folosi de degete ca să desfacă nodurile. Bera şi indianul cel înalt

făcuseră aceeaşi încercare de a se elibera şi George procedă în aceiaşi fel şi cu dânşii. Apoi scotoci prin buzunarele vraciului şi găsi sticla cu faimosul medicament.

Se întoarse repede în gang, închise uşa şi împinse zăvoarele pe dinafară. Petre dăduse drumul lui Bika pe podeaua gangului. Cu mâna îi ţinea uşor de beregată pe mai-marele preoţilor şi, când George se ivi, uriaşul spuse în şoaptă:

— Aşa, acum ţine-i d-ta sticla sub nas, poate că-şi revine de pe urma loviturii ce i-am dat-o. Mă tem că înfuriat cum eram, m-am repezit cam prea tare într-însul.

Trecură câteva minute până ce Bika dădu semne de viaţă. O vreme rămase ca ameţit, în cele din urmă, însă, îşi dădu seamă de situaţie şi încercă să se ridice. Dar Petre îl strânse uşor de beregată şi scrâşni furios:

— Un singur ţipăt de scoţi te omor! Aşa, domnule George, acum ia-l d-ta la rost – voi purta eu de grijă să-l fac să dea răspunsurile cuvenite.

— Unde e Sanja? întrebă George liniştit, dar cu ameninţare în glas.

— Nu ştiu şi nici n-aş spune, răspunse repede Bika.

În clipa următoare horcăi grozav. George văzu că Petre strânsese cu putere beregata mai-marelui preoţilor, spre a-i împiedeca să ţipe.

Ochii lui Bika ieşiră din orbite, încercă să scape din strânsoare, dar în pumnii puternici ai Uriaşului, era mai neputincios ca un copil.

În cele din urmă Petre slăbi strânsoarea şi zise încet:

— Să nu cumva să ţipi când te voi lăsa să răsufli puţin şi răspunde-i domnului George, altminteri nu-ţi va merge bine.

Când desfăcu niţel mâna stângă din gâtlejului preotului, acesta gemu înfundat. George întreba încă odată unde se găseşte Sanja şi de astă data Bika răspunse:

— Se află în încăperea cea mai înaltă a acestei clădiri. Pretutindeni pe scări şi ganguri sunt paznici. De eliberat tot n-o puteţi elibera.

— Asta vom vedea noi! scrâşni George. Nădăjduiesc că ai spus adevărul, altminteri vom fi nevoiţi să ne înapoiem şi atunci ne vom folosi de alte mijloace faţă de d-ta. Petre,

crezi că a spus adevărul?

— Socot că da – răspunse uriaşul – căci sunt sigur că n-ar mai vrea să simtă strânsoarea mea. Acum îl voi lega şi voi pune cătuşe apoi îl ducem şi pe dumnealui în carceră.

Rupse o fâşie din turban şi făcu din el un căluş. În timpul acesta George îi povesti de încercările de eliberare ale celorlalţi prizonieri.

După ce-l aduse şi pe mai-marele preoţilor în carceră, Petre examină legăturile prizonierilor, apoi zise:

— Ai făcut foarte bine, domnule George – acum nu le mai stă în putinţă să se libereze singuri. Ah, văd acolo un cârlig în perete. O să-l leg de el pe căpetenia preoţilor, ca să simtă şi dumnealui cât e de bine când trebuie să stai în picioare timp îndelungat.

Cârligul verzui de bronz era cam la înălţimea capului uriaşului. Petre aruncă o frânghioară peste el, apoi lega mâinile lui Bika, aduse la spate la o astfel de înălţime, încât bietul preot trebuia să stea la perete aplecat cu braţele ridicate. În felul acesta îi era cu neputinţă să se apropie de vreunul din ceilalţi prizonieri, pentru a le da o mână de ajutor pentru eliberare.

— Acum o voi elibera pe Sanja – mai spuse George – şi dacă s-o întâmpla să ne iasă în cale fiul dumitale Dşod, îl vom tăia noi pofta să-şi întindă mâna asupra Sanjei. Poate că-i aducem şi pe dumnealui încoace.

Cel doi camarazi ieşiră din carceră şi zăvoriră uşa în urma lor. Afară pe gang, Petre îşi puse rânduială în veşmântul de mătase galbenă pe care-l purta, îşi apăsă turbanul pe frunte şi zise:

— Suntem pârliţi de soare şi poate că izbutim să-i înşelăm pe paznici în veştmântul acesta. Eu unul as fi de părere să-l culcăm la pământ şi să ne descotorosim de ei Poate dăm de vreunul care are la el un baston de cauciuc – cu ăsta e mai uşor de lucrat.

— În primul rând trebuie să ne ferim de a fi descoperiţi înainte de a ajunge în încăperea de sus – zise George – după ce o vom fi eliberat pe Sanja, ne vom furişa noi printre paznici. Ai auzit şi tu că tata şi camarazii sunt pe aproape, poate că ne-or sări în ajutor de îndată ce vor auzi zgomot de

luptă.

— Vom face tot ce ne-o sta în putere – zise Petre – prost e numai că trebuie mai întâi să căutăm drumul ce duce sus.

— Aşa e, dar n-avem încotro. Hai să nu mai pierdem vremea!

George îşi trăsese şi el turbanul pe frunte şi-şi pusese veştmântul galben. Sub acesta ţinea revolverul despiedecat, fiind hotărât să tragă prin haină dacă va fi nevoie.

Deschise încetişor uşiţa ce dădea în sală şi privi înăuntru. Nu se vedea nimeni. Se furişă afară şi se uită în jurul său. O perdea mare din mătase roşie îi atrase luarea-aminte. Se apropie de ea şi o desfăcu puţin. Privind prin crăpătură, tresări, căci la câţiva paşi se afla Dşod, fiul mai-marelui preoţilor şi picura dintr-o sticluţa un lichid verzui într-o farfurie cu mâncare aburindă.

George bănui îndată că tânărul indian punea la cale o ticăloşie împotriva Sanjei. Poale că era vorba de vreun narcotic cu ajutorul căruia vroia s-o aducă pe Sanja în puterea lui.

Era gata să se năpustească asupra potrivnicului său, dar deodată îl veni în gând că Dşod se va duce poate, la Sanja şi atunci îl va putea urmări. Se dădu repede înapoi şi împărtăşi în şoaptă lui Petre ce văzuse. Amândoi iscodiră cu privirea în jurul lor, apoi merseră împreună de se ascunseră îndărătul perdelelor groase ce acopereau ferestrele. Printr-o crăpătură puteau cuprinde cu privirea încăperea.

Nu fură nevoiţi să aştepte prea mult. Perdeaua de peste drum fu dată în lături, Dşod ieşi afară cu farfuria şi străbătând săliţa se apropiă de un loc al peretelui unde cei doi camarazi n-ar fi bănuit niciodată că ar putea fi o uşă.

Cu o cheie subţire deschise uşiţa, care era atât de bine tăinuită în perete încât nici cel mai ager ochiu n-ar fi putut-o descoperi.

Abia dispăru în deschizătură şi închisese uşa după el, că cei doi camarazi ieşiră din ascunzătoare şi se apropiată de locul cu pricina. George scosese cheiţa luată de la Bika: băgase bine de seamă locul unde Dşod introdusese cheia.

Spre marea lui bucurie izbuti să deschidă uşa. În faţă se

făcea o scară îngustă care ducea în sus.

Se auziră paşi uşori pe scară. Deveneau tot mai uşurei, cu cât urcau mai mult. George urcă îndată treptele de piatră ale scării întortocheate, urmat de Petre, care închisese uşiţa tăinuită. În cele din urmă paşii lui Dşod nu se mai auziră deloc. Ori şi ajunsese sus, ori mergea fără zgomot, ca să nu se trădeze.

George care era mereu cu câteva trepte înaintea lui Petre, îl văzu deodată pe Dşod înaintea sa. Indianul stătea pe o ieşitură şi lipise faţa de perete. Probabil că privea în odaia Sanjei printr-o deschizătură tăinuită.

Tânărul îşi urmă drumul hotărât să nu se năpustească asupra lui Dşod, când îl văzu pe acesta deschizând un chepeng mic în perete. Cu mişcări repezi strecură în cameră farfuria şi scoase alta afară. Apoi închise la loc chepengul şi începu să privească iarăşi prin deschizături.

George înaintă şi când fu lângă Dşod, acesta păru să simtă apropierea unul străin. Întoarse repede capul şi văzu în faţa lui mutra întunecată a lui George. Ochii i se holbară, deschise gura să strige, dar tânărul repezi pumnul.

Izbi cu toată puterea şi lovitura nimeri la gura deschisă a indianului, zdrobindu-i dinţii. Dşod se clatină pe spate, farfuria îl căzu jos fi duse repede mâna sub veştmântul alb ce purta, ca să scoată arma.

Atunci George lovi pentru a doua oară. De data aceasta nimerise în bărbia indianului şi Dşod se prăbuşi la pământ.

Petre îl dădu înlături pe George şi-l legă pe fiul căpeteniei preoţilor, apoi îi făcu un căluş din turban, i-l vârî pe gură şi zise cu admiraţie:

— Drace, dar ştiu că ai lovit, nu glumă, domnule George. Mulţi dinţi nu i-au mal rămas în gură. Pentru câtva timp îl ajunge, dar asta a fost pedeapsa cuvenită pentru el.

În vremea asta, George se apropiase de perete. Descoperise îndată deschizătura şi privind prin ea zări pe Sanja stând culcată pe un divan. Se ridici, speriată şi privi spre peretele îndărătul căruia stătea George.

— Sanja, Sanja! strigă încetişor tânărul. Sunt aici, Sanja, Reculege-te şi rămâi liniştită până găsesc eu uşa tăinuită. Oh, am şi găsit gaura cheii.

În clipa următoare şi deschise uşiţa, intră înăuntru şi frumoasa prinţesa căzu plângând în pieptul viteazului tânăr.

George nu-şi îngădui decât vreo câteva clipe de fericire în braţele aceleia pe care o îndrăgise, apoi se desprinse repede şi şopti:

— Sanja, te iubesc. Dar n-avem timp de pierdut. Trebuie să plecam repede. Haide, poate izbutim să fugim neobservaţi.

Fata se furişă grabnic afară pe scara îngustă. George închise uşa şi, braţ la braţ tânăra pereche coborî scara în urma lui Petre. Jos, uriaşul deschise cu băgare de seamă uşa şi iscodi în sală, apoi făcu un semn liniştitor îndărăt şi se furişă repede afară. Când George închise uşa după dânsul, vru să se îndrepte spre uşiţa de ieşire, dar în aceeaşi clipi băgă de seamă că clanţa era lăsată în jos pe dinafară.

— Petre, repede în odaia alăturată! şopti el şi o trase pe Sanja spre perdea.

Abia intraseră dincolo, că şi auziră paşi în sală. Un indian înalt păşea în fruntea altor patru.

George bănui îndată că aceştia erau oamenii care trebuiau să-i caute pe camarazii săi. Din mutrele lor, însă, înţelese că nu izbutiseră.

Cel din frunte se opri în mijlocul sălii şi privi nehotărât în jurul său. Se aşteptau probabil să-l găsească aici pe Bika. Apoi schimbă câteva cuvinte cu oamenii săi care ramaseră la uşă. El însuşi, însa, păşi spre draperia roşie, îndărătul căreia se aflau cei doi camarazi şi Sanja.

— Ia seama, Petre! şopti George. Acum e acum! Trebuie doborât fără zgomot. Vezi tu de asta!

George se dădu în lături, trăgând o pe Sanja după sine. Apoi îşi plimbă privirea prin încăperea luxos mobilată şi deodată ochii i se holbară de bucurie, câci pe un scăunaş văzu brâul lui şi al lui Petre, cu revolverele şi pumnalele, apoi şi raniţele pe care le purtau în spinare şi în care se aflau lucruri trebuincioase. Lângă scaun se aflau şi puştile lor. Toate acestea le fuseseră luate când au fost atacaţi pe la spate. George se-ntoarse spre Petre ca să-i împărtăşească vestea plăcută, dar când îl văzu pe camaradul său gata să sară, îi veni în gând că şeful patrulei

trebuia să intre acum în odaie.

Petre se dăduse şi el ceva mai deoparte, ca să nu fie văzut îndată de cel ce va intra. Perdeaua fu dată în lături, indianul făcu un pas înainte şi rămase locului. Abia se lăsase perdeaua îndărătul lui, că Petre se repezi ca un tigru, apucă pe indian de beregată cu mâna stângă şi cu dreapta îl izbi puternic în tâmplă.

Omul căzu mototol şi ramase atârnat de pumnul uriaşului. Acesta îl duse spre un divan larg şi-l aşează în perne. În vremea aceasta George îşi şi legase brâul cu arme sub veştmântul galben.

— Domnule George – spuse Petre apropiindu-se – cred ca e mai bine să ne dezbrăcam de aceste vestminte de mătase. Se vede doar încălţămintea europeneasca şi asta bate la ochi. Şi apoi nu cred ca cuteza să ne atace, de vreme ce ne aflam în oraş, pentru ca atunci ar avea de furca cu englezii care se afla aici.

— Ai dreptate, Petre – încuviinţă tânărul şi se dezbracă repede de vestmântul galben.

IV
DOCTORUL ÎN PRIMEJDIE

PETRE ŞOVOI DEODATĂ; îşi legase deja brâul cu arme, acum zâmbi şi zise în şoaptă:

— N-ar fi rău să ne scăpăm şi de cei patru care se află în sală. Le voi face semn să intre înăuntru, apoi îl vom primi cum se cuvine.

— Bine – încuviinţă George – îi voi chema eu, iar tu nu trebuie decât să laşi să se vadă braţul şi o parte din veştmântul galben. În felul acesta sper că vor cădea în cursă.

Petre păşi spre perdea, o desfăcu puţin şi făcu semn indienilor. În acelaşi timp, George strigă poruncitor:

— Intraţi înăuntru câte unul, repede!

Cei patru indieni priviră codindu-se unul la altul, dar Petre făcu semne şi mai energice şi, în cele din urmă, cel dintâi întră, cam speriat. Uriaşul se dădu iar în lături de la perdea, iar George şi Sanja se-ndepărtară şi ei puţin. După câteva clipe omul zăcea leşinat pe podea.

De data asta Petre nu-şi pierdu vremea cu legatul, ci făcu un semn lui George, apoi chema înăuntru pe al doilea indian. Acesta fu şi el doborât, încă înainte ca tânărul să-l fi legat pe cel dintâi. Era numai pe jumătate gata cu al doilea, când al patrulea şi cel din urmă zăcea în nesimţire lângă tovarăşii săi. Petre îi dădu o mână de ajutor şi în câteva minute toţi patru indieni erau legaţi burduf şi cu căluş în gură. Afară de asta, Petre îi legase de diferite mobile grele, astfel încât să nu se poată elibera unul pe altul.

— Acum repede afară! şopti uriaşul şi-şi dezbracă veştmântul galben. Alteţă – se adresă el Sanjei – cunoaşteţi cumva locurile pe aici? Există vreo uşă pe unde să putem ieşi?

— Nu ştiu, Petre – răspunse Sanja – am fost adusă aici pe întuneric şi de atunci n-am părăsit odaia.

— Păi dacă e aşa, la caz de nevoie vom sări şi zidul – zise Petre.

George părăsi cei dintâi odaia şi porni repede prin sală,

urmat de Sanja, în vreme ce Petre îi acoperea din spate. Străbătură în grabă încăperea. George privi cu băgare de seamă prin poartă şi dădu din cap mulţumit. Nu văzu nici un paznic, dar numai la câţiva paşi de dânsul se ridica zidul, care nici nu era atât de înalt cum se temuse. Se apropiară de zid şi Petre se săltă deasupra lui. Era o adevărată acrobaţie, căci zidul avea totuşi vreo trei metri şi jumătate înălţime. George o ridică apoi pe Sanja şi uriaşul o prinse, aşezând-o alături de el. După aceea tânărul făcu şi ei puţină acrobaţie şi se trezi lângă ceilalţi doi.

Fugarii priviră în jos, de partea cealaltă. Nu se zărea nimeni şi atunci Petre îşi dădu imediat drumul în jos. O luă în primire pe Sanja, pe care i o dădu George, apoi îl prinse şi pe el.

— Bravo, Petre, asta ai făcut-o de minune! zise tânărul. A fost o adevărată măiestrie această săltare în sus, cu arma pe umăr. Acum să pornim însă, poate găsim drumul spre oraş.

— Da şi-apoi trebuie să-l căutăm pe camarazi! mormăi uriaşul. Ura! strigă el în aceeaşi clipă. Uite-i că vin colo, peste zid.

Într-adevăr, la vreo treizeci de metri de ei, pe zid, se iviră căpitanul, Kard şi cei doi indieni. Săriră sprinteni dincoace şi revederea fu foarte călduroasă.

— Dar unde e doctorul ? întrebă George. A rămas afară din oraş?

— Păi... – zise căpitanul, necăjit – a descoperit în parc un nou soi de gâze şi pun rămăşag că mai stă acolo şi studiază gângania. Cu mania asta a lui ne poate strica tot rostul. Dar acum e vorba s-o salvăm pe Sanja în primul rând. George, Petre, duceţi-o drept înainte pe şoseaua care dă într-o pădurice unde ne putem ascunde bine până s-o lăsa întunericul. Apoi se mai află pe aproape postul de poliţie engleză de la care putem cere ajutor la nevoie. Repede, dar luaţi cu voi pe Mirsa şt Tşota, ca să vă călăuzească!

— Nu, tată, nu-i las eu pe doctor la ananghie – spuse tânărul – e deajuns Kard şi Mirsa, sau Tşota, s-o însoţească pe Sanja. Eu şi Petre trebuie să ne înapoiem imediat, să vedem dacă doctorul n-a fost prins de preoţi.

— Ah, uite că vine doctorul! strigă căpitanul, auzind de cealaltă parte a zidului râcâituri şi înjurături înăbuşite. De sigur că nu poate urca zidul – o fi având gândacul cu sine.

Petre se săltă imediat pe zid, după ce-şi lăsase puşca jos. George îşi lăsă şi el puşca, pentru că în aceeaşi clipă când uriaşul îşi făcuse vânt sus, se auziră strigătele doctorului de cealaltă parte a zidului.

— M-au prins… Băgaţi de seama, e un gândac… Domn…

Mai mult nu izbuti să spună şi Petre care se afla sus şi scoase revolverul, strigă speriat:

— L-au şi târât în tufiş. Repede, domnule George!

Întinse tânărului mâna şi-l trase sus pe zid. Înainte ca cei doi camarazi să-şi dea drumul pe partea cealaltă. George striga tatălui său:

— Duceţi-o pe Sanja la adăpost, în pădure! Să n-aveţi grijă, căci îl vom scoate noi pe doctor.

După ce săriră jos în parc, George şi Petre auziră înaintea lor zgomot de crengi rupte.

Uriaşul o luă la goană înaintea tânărului, se vede însă că pierduseră prea mult timp până să sară zidul, căci în clipa când cei doi camarazi zăriră uşiţa care ducea în mica sală a pavilionului, mai văzură pe ultimii doi Indieni în veştminte galbene făcându-se nevăzuţi.

Pâră să şovăie o clipă, tovarăşii alergară mai departe şi dădură buzna în sală. Doctorul zăcea în pământ străjuit de doi indieni cu pumnalele în mână. Aceştia se speriară grozav văzând armele camarazilor îndreptate deodată spre ei.

— Daţi-vă înapoi! strigă George, poruncitor.

Indienii se supuseră, fără să crâcnească. Un al treilea tocmai ieşi din încăperea în care zăceau cei patru camarazi ai săi, împreună cu şeful.

Dădu şi ei drumul armei şi se aşeză, tăcut, lângă ceilalţi doi la perete. George se aplecase imediat deasupra doctorului care fusese lovit puternic cu un baston de cauciuc, dar acum începuse să se dezmeticească. Tânărul îi dădu să miroasă din sticla pe care o luase de la bătrânul Bera şi medicul se trezi cu totul, privi câteva clipe în jur, apoi deschise pumnul drept, pe care-l ţinuse încleştai şi

strigă:

— Slavă Domnului, e neatins. Ia te uită, George, o specie cu totul nouă.

Tânărul privi câteva clipe gândăcelul roşu, apoi zise, răsuflând uşurat:

— Şi pentru atâta lucru ne vârâ omul acesta în primejdii noi. Hai să plecăm, doctore, altfel ne putem aştepta la o moarte grozavă. A! Uite că i-am şi stârnit.

Doctorul îşi vârî repede „comoara" într-unul din buzunarele sale fără fund, apoi o zbughi din sală, urmat de cei doi camarazi.

Din adâncimea pivniţei răsună un răcnet de furie şi George recunoscu glasul lui Bika, pe care probabil că-l liberase vreunul. În vreme ce dădea buzna afara din sala, tânărul privi înapoi şi văzu că uşa spre pivniţa cu celule fu deschisă brusc. Bika ieşi afară, clătinându-se, sprijinit de un paznic. Când îl zări pe George, mai scoase un răcnet sălbatec.

Tânărul nu mai stătu la gânduri: Ridică revolverul şi trase. Bika se rostogoli la pământ. Se auziră ţipetele de groază ale paznicilor, dar nici unul nu se luă după cutezătorii străini, pe care îl credeau, poate, ocrotiţi de diavol.

Doctorul şi Petre câştigaseră timp. Bertram ajunse cei dintâi la zid şi, cu o sprinteneală uimitoare, se săltă pe creasta lui. Trecu pe partea cealaltă şi când ceilalţi doi camarazi fură şi ei jos, el şi alergase vreo patruzeci de metri înainte. Acum fugeau cu toţii, legănaţi în speranţa că se aflau la adăpost.

Deodată, însă, răsunară îndărătul lor chemări şi strigăte de furie. Întoarseră repede capetele şi văzură cu spaimă că o hoardă întreagă se luase după ei. Erau altfel de oameni decât paznicii şi urmăritorii fricoşi din înăuntrul templului. Statuia uriaşă a unui zeu tocmai era purtată pe şoseaua pe care fugarii alergau spre pădure şi însoţitorii convoiului oameni volnici, înarmaţi cu săbii – se puseră îndată în urmărirea camarazilor. Dar George se opri deodată, strigându-i şi lui Petre să facă la fel şi amândoi îşi descărcară armele.

Cei trei sau patru urmăritori din faţă se prăbuşiră, loviţi de gloanţe în picior. Ceilalţi se opriră, văzând cum stau lucrurile. Îşi dădeau seamă de primejdie, căci cu săbiile şi pumnalele nu se puteau lua la luptă cu astfel de potrivnici.

Se dădură înapoi când Petre, cu alte două gloanţe, doborî încă doi din rândurile lor. De clipa aceasta se folosiră camarazii ca să-şi urmeze fuga. Pădurea mai era numai la cincizeci de metri şi acum văzură pe tovarăşii lor ieşind dintre copaci şi ridicând armele. Atunci se dădură înlături şi începură s-alerge de-a lungul zidului. Dinspre pădure detunară împuşcături iar George, întorcând capul, îi văzu pe indieni alergând înapoi, spre statuia zeului, care se afla la încrucişarea şoselei.

După câteva minute camarazii erau sub ocrotirea desişului şi aici George găsi cea mai bună răsplată pentru primejdiile prin care trecuse, văzând-o pe Sanja ieşindu-i în întâmpinare.

V
ÎNCĂ O AVENTURĂ

PÂNĂ SEARA, CAMARAZII, Sanja şi cei doi indieni rămaseră ascunşi în pădurice. Când începu să se întunece căpitanul zise, în vreme ce stăteau cu toţii la un focşor pe care-l întreţinea Petre:

— Mă miră că poliţiştii englezi nu se arată deloc, deşi trebuie să fi auzit împuşcăturile. Dar probabil că n-au voie să se amestece în treburile lăuntrice şi poate că nici n-or fi ştiind că nişte europeni se află în apropierea lor, ca fugări. Fireşte că nu vrem să le facem neplăceri, de aceea, după ce vom fi sfârşit de mâncat, ne vom furişa neobservaţi pe lângă clădirea mică în care îşi au birourile. Pe mine mă nelinişteşte numai faptul că până acum nu s-a făcut nici o încercare serioasă de a ne prinde. Chiar dacă l-ai ucis sau numai l-ai rănit grav pe bătrânul Bika, George, mai e totuşi Dşod aici, care o vrea să se răzbune. Mă tem, deci, ca în cursul nopţii, pe când ne vom urma drumul, vom fi atacaţi pe la spate.

— Şi eu mă tem de a să ceva – răspunse George – astfel că va trebui să fim cu ochii în patru. Cel mai nimerit lucru cred c-ar fi să ne îndreptăm spre linia ferată şi să oprim un tren din mers. În felul acesta plecăm la Calcutta, sub protecţia engleză.

— Asta e o idee bună – încuviinţă căpitanul – şi nu cred ca urmăritorilor noştri să le vie în gând că am putut face aşa ceva.

Camarazii îşi strânseră bagaje ie şi după ce îşi mai examinară şi armele, căpitanul adăoga:

— Putem începe să ne furişăm spre marginea de sud-est a pădurricii. De îndată ce se va lăsa întunericul vom străbate bucata de drum până la pădurea următoare. Prin aceasta trece linia ferată şi acolo va fi cel mai uşor lucru să oprim un tren.

— Dar tot acolo ne pândesc şi cele mai mari primejdii – spuse doctorul – cu siguranţă ca Dşod va bănui ca prin pădurricea aceasta vom căuta să ieşim în pădurea cea mare,

de la sud-est. Să vedeţi că acolo ne vor întinde capcane.

— Lasă ca vom fi cu destula băgare de seamă şi vom scăpa cu bine din toate – zise căpitanul – şi acum să pornim!

Petre şi Kard o luară înainte, croind o potecă cu ajutorul cuţitelor lor. Prin câteva spărturi din desiş începu să sclipească albul câmpiei întinse dinaintea pădurii – când se întunecă de-a binelea. Acum trebuia să fie cu şi mai mare luare-aminte şi se scurseră cel puţin zece minute până ce camarazii străbătură un drum de numai treizeci de metri. Ajunseră la marginea păduricii şi priviră spre şesul ce se întindea înaintea lor, Până la pădurea mare erau vreo cinci sute de metri şi căpitanul şopti:

— Aici spre dreapta, la cel mult şaizeci de metri de noi, se află postul de poliţie englez. Să mergem drept înainte spre pădure, dar trebuie să ne grăbim, ca să nu răsară luna în vreme ce noi vom fi încă pe câmp.

Merseră cu multă băgare de seamă, George în frunte, urmat de Petre, apoi venea Sanja, pe care o ocrotea căpitanul. Doctorul încheia convoiul, ţinându-se de brâul căpitanului, iar cei doi indieni veneau de lături.

George ajunse cel dintâi la pădure – când îi veni o nouă idee. Se opri şi-s aşteptă pe ceilalţi camarazi, apoi şopti:

— N-ar fi mai bine să mergem de-a lungul pădurii, până ajungem la linia ferată? Altfel ar trebui să ne croim o potecă prin desiş şi cine ştie dacă în chipul acesta nu ne expunem să fim atacaţi.

— După cum văd, azi ai numai idei bune, băiatule – zise căpitanul – fireşte că aşa vom face. Trebuie să mergem la stânga, spre răsărit şi cred că vom da în curând de linia ferata. Numai de n-ar fi şi Dşod tot atât de viclean şi ne-ar aştepta tocmai în locul acesta.

— Nu prea cred – zise George – căci cele două lovituri pe care i le-am dat l-or fi cuminţit. Şi-apoi, rănirea gravă, sau poate chiar moartea bătrânului Bika, va fi stârnit oarecare nelinişte.

George coti şi porni spre răsărit, la vreo zece metri depărtare de marginea pădurii. La stânga, dincolo de câmpie se afla Gorakpur, unde Sanja lui urma să îndure o

soartă grozavă. Deodată i se păru foarte puţin probabil ca Dşod să fi întins urmărirea până aici. Mai mult ca sigur că nici nu pusese să i urmărească pe fugari, căci trebuia să se gândească cum că la moartea tatălui său va fi nevoit mai întâi să şt întărească propria să putere, astfel că noi rămânea prea multă vreme pentru o urmărire.

În pădure totul era liniştit – nici pomeneală de urmăritori.

Se părea că ameninţa o furtună, căci animalele nu se auzeau şi pe cer nu se vedea nici o stea.

Timp de vreo jumătate de ceas merseră camarazii de-a lungul pădurii, apoi dădură de linia ferată. George se opri şi iarăşi avu loc o consfătuire.

— Eu socot să rămânem aici – propuse tânărul – deoarece în locul acesta trenul nu merge prea repede, aşa că îl putem opri mai lesne. Pe de altă parte, e primejdios, poate, dacă ne urmăm drumul pe şine, prin pădure. Oricât n-aş crede, dar s-ar putea ca Dşod sau oamenii săi să stea la pândă acolo. Aici nu ne pot face nimic, ba mai putem chiar să mergem o bucata prin câmpie şi să oprim trenul acolo.

— Bravo, asta e o propunere minunată! încuviinţă căpitanul. Aşa vom face. Să mai mergem douăzeci de metrii în susul câmpiei şi vom fi cu adevărat în siguranţă. Numai de n-ar trebui să aşteptăm prea mult până să vie un tren!

— Poate ca Mirsa şi Dşuta ştiu când trec trenurile, spuse tânărul. Îi întreba pe indieni şi afla cu bucurie, ca peste o jumătate de ceas trece un tren spre Faizabad, de unde aveau legătură spre Patna şi mai departe spre Calcutta. Jumătatea de ceas trecu aproape şi în depărtare se iviră farurile locomotivei trenului, care se apropia cu viteza potrivita. Camarazii aprinseră îndată lămpile de buzunar şi dădură semnale. Auziră trenul frânând, apoi locomotiva se opri lângă ei şi un glas aspru întrebă ce se întâmplase.

Căpitanul căzu repede la o înţelegere cu şeful trenului, care la început fusese mâniat de faptul că opriseră trenul. Le deschise un compartiment de clasa întâia – care, în India, e folosită numai de europeni – şi se instalară cu toţii într-însul, în schimbul unui bacşiş gras.

Trenul se puse sar în mişcare şi doctorul zise, răsuflând

uşurat:

— Acum ne putem socoti în siguranţă. Ce crezi d-ta, domnule căpitan? Sau eşti de părere că aceşti indieni fanatici ne vor urmări cu toate astea?

— În stare sunt ei – răspunse Farrow – dar să nădăjduim că nu se va întâmpla nimic. E drept că aici în tren suntem oarecum la adăpost, căci Dşod n-are cum să pună la cale ceva împotriva noastră. Ceea ce mă bucură în primul rând, e că am fost în măsură să îndeplinim dorinţa prinţului.

Spunând acestea zâmbi Sanjei, care-i întinse mâna şi strângându-o cu căldură, zise, serios:

— Am auzit despre Dşod că e grozav de răzbunător. Şi-apoi e viclean nevoie mare, aşa că nu se ştie dacă suntem în afară de orice primejdie. Am fi fost atacaţi pe loc deschis, lângă pădure. Acum mă tem să nu pună la cale cine ştie ce ticăloşie.

— Hm, nu prea e plăcută perspectiva asta – zise căpitanul – va trebui, deci, să veghem bine până te vom încredinţa, la Calcutta, unchiului tatălui d-tale.

— Oh, de-am fi odată acolo, m-aş simţi în deplină siguranţă – zise Sanja – dar până atunci nu voi scăpa de neliniştea ce mă stăpâneşte. Ai ce-a fost asta?

Pe când rostea ultimele cuvinte privise pe fereastră şi tresărise puternic. Vagoanele aveau trepte ce mergeau de-a lungul lor, astfel că era cu putinţă ca un om să umble pe dinafară de la un capăt la altul al trenului.

George sări în picioare şi vru să deschidă fereastra, dar Sanja îl opri, speriată:

— Nu, George, nu deschide! Oh, am recunoscut chipul lui Dşod. Va arunca cine ştie ce otrăvit grozavă pe fereastră, dacă ai deschide-o.

— Atunci trebuie să procedăm altfel – zise George, calm – mă voi duce în alt compartiment şi voi privi afară de acolo. Dacă-l zăresc, îl împuşc ca pe un câine, caci nu trebuie să ne înecăm ca ţiganul la mal. Vii cu mine, Petre?

Toţi se oferiră să meargă, însă tânărul spuse:

— Nu, trebuie să rămâneţi aici, ca s-o ocrotiţi pe Sanja. Cu Dşod ăla o să sfârşesc eu, mai important este să nu se poată apropia de Sanja. Mirsa şi Dşuta, răspundeţi cu viaţa

voastră de prinţesă.

— Ştim asta, Sahib răspunseră cei doi indieni, într-un glas.

Păreau acum nişte fiare gata să se repeadă asupra altei fiare; ochii lor scânteietori priveau neîncetat în toate părţile şi George se simţi liniştit dinspre partea aceasta. Pentru moment Sanja nu era în primejdie afară numai dacă Dşod nu va recurge la vreo ticăloşie care să distrugă tot trenul.

O clipă George chibzui dacă n-ar fi bine să tragă semnalul de alarmă. Dar îşi spuse imediat că prin asta n-ar face, poate, decât să sporească primejdia, căci atunci când trenul ar fi oprit, Dşod putea îndeplini mai uşor vreo ticăloşie, pentru ca apoi să se pună repede în adăpost.

Părăsi repede compartimentul şi merse pe gang până la capătul vagonului. Pe partea aceasta erau deschise câteva ferestre şi George privi afară prin ele. Nu văzu însă pe nimeni pe scară. Sanja îl zărise pe primejdiosul indian pe cealaltă parte a trenului.

Deschise atunci uşa de la capătul gangului şi ieşi afară pe scara de pe partea dreaptă. Petre fi strigă cu glas tare, ca să acopere zgomotul roţilor:

— Dar ce cauţi aici, domnule George? Indianul e doar pe partea cealaltă.

Tânărul arătă, însă, cu mâna în sus, apoi începu să se caţere pe scăriţa ce ducea pe acoperiş. Atunci uriaşul pricepu şi-l urmă imediat. Planul lui George era bun, deşi foarte primejdios. Vroia să privească de sus şi asta nu va bănui Dşod, care stătea la pânda pe partea cealaltă a trenului.

Ajuns pe acoperiş, George porni încetişor înainte, încleştându-se cu mâinile, pe cât putea. Petre se lipi de el şi-l acoperi cu trupu-i uriaş.

Acum mergea mai repede. După străduinţe neînchipuite, viteazul tânăr ajunse la locul de unde putea privi în jos şi văzu îndată o făptură negricioasă, ghemuită chiar sub fereastra compartimentului în care se aflau Sanja şi camarazii.

Indianul tocmai ridica braţul şi în lumina ce ieşea prin geam, George zări ceva lucind. Scoase atunci revolverul,

ţinti şi trase. Făptura ghemuita sări în sus, apoi se rostogoli pe povârniş în jos. În prima clipă i se păru lui George ca făptuise o crimă – apoi însă încremeni de spaimă, căci în locul de unde trebuia să se afle acum trupul celui prăvălit, ţâşni deodată în sus o flacără albăstruie. Pluti câteva clipe deasupra locului acela apoi pieri.

Se părea că nimeni în tren nu observase asta. Cel doi camarazi coborâră scăriţa vagonului, intrară în gang, apoi în compartimentul unde se aflau tovarăşii lor. Când George povesti ce se întâmplase şi aminti de flacăra albăstruie, Sanja exclamă, înfiorată:

— Oh, asta a fost un foc care ne-ar fi distrus imediat. Dşod nu trebuia decât s-arunce prin geam obiectul mic şi ascuţit, că în aceeaşi clipa am fi fost cuprinşi de flăcări.

George răsuflă uşurat, apoi zise:

— Bine ca mi-ai apun, caci mă socoteam un ucigaş când l-am împuşcat pe individ. Nici n-aş fi făcut-o, dacă n-aş fi văzut mişcarea lui. Acum suntem cu adevărat în siguranţă.

Călătoria se sfârşi cu bine şi la Calcutta prinţesa fu încredinţata bătrânului Sohag, care-i găzdui pe camarazi câteva zile, copleşindu-i cu toate bunătăţile.

Dar veni şi ceasul despărţirii. Veştile sosite din Gorakpur spuneau că Bika era mort, iar Dşod dispărut Puterea preoţilor era înfrântă şi acum Sanja se putea înapoia, ca să întărească noua putere alături de tatăl ei.

Trofeele pe care le dobândise tânărul în drum, ajunseseră la destinaţie, adică pe submarinul lor. Acesta se afla tot în locul dinainte, bine adăpostit.

Despărţirea nu fu prea uşoară pentru toţi, dar George se mângâie cu gândul că va porni iarăşi în largul mării, unde va întâmpina noii primejdii şi aventuri.

Sfârşitul volumului: **ZEUL DIN GORAKPUR.**

În numărul următor:

INDIENII DIN AMERICA DE SUD.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430135; www.marist.ro